

ת"פ 30436/08/11 - מדינת ישראל נגד מ. י.

12 מרץ 2014

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 30436-08-11 מדינת ישראל נ' י.
ת"פ 32462-12-11 מדינת ישראל נ' י.

בפני כב' השופטת שרון קיסר
המאשימה
נגד
הנאשמת
מדינת ישראל
מ. י.

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אריאל פס

ב"כ הנאשמת עו"ד הגר אמר מהסנגוריה הציבורית

הנאשמת בעצמה

הכרעת - דין

אומר כבר בפתח הדברים, שהגעתי למסקנה כי יש לזכות את הנאשמת מעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382+380(ג) לחוק העונשין. עם זאת מצאתי להרשיע אותה ביתר העבירות המיוחסות לה בשני כתבי האישום שהוגשו נגדה.

1. נגד הנאשמת הוגשו שני כתבי אישום המייחסים לה שתי עבירות של תקיפת בן זוג, לפי סעיף 382+379(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382+380(ג) לחוק העונשין; ושתי עבירות של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ביום 14.10.2012 ניתנה החלטה על ידי כב' השופט לוי, כי התיקים יידונו במאוחד על ידי מותב זה.

על פי כתב האישום בת"פ 30436-08-11, בתאריך 25.5.2011 בשעה 08:45 או בסמוך לכך, ביחידת הסיוע בבית משפט השלום בראשון לציון, איימה הנאשמת על בעלה בנפרד י. י. (להלן: "המתלונן"), בכך שאמרה לו "אתה עוד תשלם על זה". כן איימה הנאשמת באותן נסיבות גם על בא כוחו של המתלונן עו"ד נ. ח. בכך שאמרה לו "גם אתה עו"ד ח. תשלם על זה ו"אני אפגע בך".

עוד יוחס לנאשמת כי באותן נסיבות תקפה את המתלונן בכך שדחפה אותו בגבו בחוזקה.

על פי האישום הראשון בכתב האישום בת"פ 32462-12-11, בתאריך 3.5.2011 בשעה 18:00 או בסמוך לכך, בסמוך לתחנת המשטרה ברחובות, תקפה הנאשמת את המתלונן בכך שכאשר נסע ברכבו חלפה הנאשמת על פניו כשהיא רוכבת על אופנוע, פתחה את דלת רכבו, אחזה בידו ושרטה אותה.

על פי האישום השני בכתב אישום זה, כיומיים שלושה עובר לתאריך 3.5.2011, בדירה ברחובות, תקפה הנאשמת את המתלונן בכך שבעטה ברגלו הימנית, הכתה בראשו ודחפה את השולחן לעבר רגליו. כן איימה עליו בכך שאמרה לו שייזהר ממנה כי בפעם הבאה לא יהיה אצל אמא שלו אלא בכלא.

2. ביחס לכתב האישום בת"פ 30436-08-11, כופרת הנאשמת בכך שאיימה על המתלונן ובא כוחו, וטוענת כי לא דחפה את המתלונן בגבו בחוזקה, אלא נגעה בו בעדינות על מנת שייכנס לחדר. עוד טוענת הנאשמת כי במועד זה המתלונן הוא זה שתקף אותה וגרם לה לחבלה.

ביחס לאישום הראשון בכתב האישום בת"פ 32462-12-11 טוענת הנאשמת כי לא פתחה את רכבו של המתלונן ולא שרטה אותו, אלא הוא נשרט ככל הנראה מאחותו.

אשר לאישום השני בכתב אישום זה, כופרת הנאשמת בכך שתקפה את המתלונן או איימה עליו.

3. הסנגורית הוסיפה וטענה כי המאשימה נהגה באכיפה בררנית שעה שהגישה כתב אישום נגד הנאשמת באירוע נשוא כתב האישום בת"פ 30436-08-11, בעוד שנגד המתלונן, אשר לטענת הנאשמת תקף אותה באותו אירוע ואף גרם לה חבלה, וכן הינו בעל עבר פלילי בעבירת אלימות, לא הוגש כתב אישום.

עוד טענה הסנגורית כי קיימים מחדלי חקירה, וביניהם כי העובדת הסוציאלית יהודית אסף, שנכחה באירוע נשוא כתב האישום בת"פ 30436-08-11, לא נחקרה וכי לא נערך עימות בין המתלונן לנאשמת.

ראיות התביעה

4. נוכח העובדה כי בהודעותיו של המתלונן במשטרה נרשמו מפיו דברים שונים מאלה שמסר בעדותו, הוכרז המתלונן כעד עוין ואמרותיו הוגשו לבית המשפט מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (ת"1, ו-ת/5-ת/7).

באשר לאירוע נשוא כתב האישום בת"פ 30436-08-11 מסרה המתלונן בהודעתו במשטרה (ת/5), כי כאשר הגיע במועד האירוע עם בא כוחו עו"ד ח. ליחידת הסיוע בבית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון, איימה עליו הנאשמת בכניסה לבית המשפט, בנוכחות בא כוחו, באומרה לו "אתה עוד תשלם על זה וגם העו"ד ישלם" והצביעה על בא כוחו. כן פנתה הנאשמת לעורך הדין ישירות ואמרה לו "אתה עוד תשלם על זה". לדבריו, לאחר שנכנסו פנימה ונפגשו עם יהודית אסף מיחידת הסיוע, הגיעה הנאשמת מאחוריהם, דחפה אותו עם היד שלה בגבו ואמרה לו "תיכנס תעזוב את העו"ד שלך" מכיוון שרצתה שהם יהיו בפגישה ללא בא כוחו. על פי האמור בהודעה, בשלב זה הודיע לה עורך הדין כי הם מפסיקים את הפגישה והם הגיעו למשטרה. כאשר נשאל המתלונן על ידי החוקר אם ייתכן כי הדחיפה לא הייתה על

מנת לתקוף אלא רק על מנת להכניס אותו פנימה למשרד, השיב "לא, היא דחפה אותי. היא אסור לה בכלל לדבר איתי ובטח שלא לדחוף אותי" (ת/5, שורות 16-17).

אף בחקירתו מיום 25.5.2011 (ת/6) נשאל המתלונן פעם נוספת אם ייתכן כי הנאשמת רק נגעה בו קלות ואמרה לו להיכנס והוא השיב בשלילה באומרו "לא נכון היא ממש דחפה אותי" (ת/6 שורות 10-11). המתלונן אף ביקש בסוף ההודעה מהחוקר כי יבדוק במצלמות של בית המשפט ויראה כי לא היה מגע בינו לבין הנאשמת למעט הדחיפה שלה אותו (ת/6, שורות 15-16).

בעדותו מסר המתלונן, כי בהיותם סמוך ליחידת הסיוע בבית משפט לענייני משפחה, דחפה אותו הנאשמת בגבו, בנוכחות בא כוחו, אשר אמר לו להגיש על כך תלונה במשטרה. עוד מסר, לאחר רענון זיכרון, כי הנאשמת איימה עליו באומרה לו "אתה עוד תשלם על זה" וכן איימה על עו"ד ח. באומרה גם לו "אתה עוד תשלם על זה". בחקירתו הנגדית, עם זאת, ציין כי הנאשמת רק איימה על בא כוחו ולא עליו (עמ' 20 לפרוטוקול, שורות 5-10).

כן ציין המתלונן בחקירתו הנגדית, כי הדחיפה של הנאשמת הייתה רק על מנת שייכנס לחדר אליו היו אמורים להיכנס, והדגיש כי לא היה מדובר במכה ובאלימות. עוד הוסיף כי בא כוחו "עשה שכאילו זה אלימות". (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 23-26). כן אישר המתלונן לסנגורית כי מדובר היה בדחיפה קלה על מנת שייכנס פנימה לחדר.

עם זאת, לאחר מספר שאלות בחקירה חוזרת, ולמרות שחזר והדגיש כי מדובר בדחיפה קלה, לאחר שהוצג לו כי בא כוחו מסר שהוא עף קדימה, הוא הודה כי "זז טיפה" כתוצאה מהדחיפה אבל מיד הוסיף "לא ממש" (עמ' 30, שורות 5-6).

באשר לאישום הראשון בכתב האישום בת"פ 32462-12-11 מסר המתלונן בהודעתו במשטרה (ת/1) כי כאשר נסע עם אחותו ברכב, נסעה הנאשמת לידם באופנוע וביקשה ממנו את הסל-קל של הילדה. היא ניסתה בנסיעתה לחסום להם את הנתבי, וכאשר הצליחה להתקרב אליהם, תוך כדי נסיעה, הצליחה לפתוח את הדלת ותפסה לו את היד. בשלב זה הראה המתלונן לחוקר שתי שריטות עם כתם דם על ידו (ת/1, שורות 24-25). המתלונן המשיך ומסר בהודעתו כי בהמשך הצליח לסגור את הדלת, הנאשמת המשיכה בנסיעה אחריהם כמו מרדף, וצעקה כי עליו להביא לה את הסלקל.

בבקשה לצו הגנה שהגיש המתלונן (ת/2), צוין באשר לאירוע זה כדלקמן: "המשיבה שדלקה אחרינו עם האופנוע פתחה לי את דלת הרכב תוך כדי נסיעה ותוך סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. משסגרתי את דלת הרכב, החלה להכות אותי ולתקוף אותי דרך החלון תוך שהיא מאיימת "אם אתה גבר צא מהאוטו" (עמ' 2).

בעדותו מסר המתלונן כי נסע עם אחותו ברכבו, כאשר אחותו נהגה ברכב. כן מסר כי כאשר הנאשמת ראתה אותו ברכב החלה לנסוע לעברם בעת שהיא רוכבת על אופנוע. הנאשמת רצתה את המפתחות של העבודה שהיו בתוך הרכב, וביקשה שהם יעצרו בצד, אולם אחותו לא רצתה לעשות כן, בכדי ש"לא יהיה בלגן". על כן הם המשיכו בנסיעה, ובזמן זה הוא הוציא את היד עם המפתחות דרך החלון ורצה לתת לה את המפתחות. בשלב זה הוא קיבל שריטה, והוא איננו יודע אם זה נגרם מאחותו או מהנאשמת. ואלה דבריו לעניין זה: "**החלטתי לתת לה את זה מהחלון ומ. התעקשה ולא רצתה לקחת את זה דרך החלון ואז אחותי אמרה אם היא לא רוצה ומשכה והנאשמת גם משכה אותי ואז קיבלתי שריטה ואני לא יודע ממי**" (עמ' 4, שורות 4-5).

באשר לאישום השני בכתב האישום בת"פ 32462-12-11, בהודעתו במשטרה (ת/7) מסר המתלונן כי הנאשמת נוהגת לתקוף אותו פיזית בבית, נותנת לו בעיטות בברכיים, סטירות לראש, ומזיזה את השולחן לעבר רגליו מתוך כוונה. כן ציין כי יומיים שלושה עובר למתן ההודעה שנגבתה ביום 3.5.2011, בעטה בו הנאשמת ברגל ימין, נתנה לו "כאפה"

בראש ודחפה את השולחן עם ברכיה לכיוון רגליו. כן ציין כי הנאשמת אמרה לו באותו מועד שעליו להיזהר ממנה, שכן בפעם הבאה הוא לא יהיה אצל אמו אלא בכלא.

בעדותו, לאחר שאלות רבות ורענוני זיכרון מתוך הודעתו, העיד המתלונן כי הנאשמת הייתה מתקיפה אותו בביתו, כאשר היו מדברים על משהו שלא נשא חן בעיניה, הייתה נותנת לו מכה ברגל וביד, וכי היא איימה עליו כי הוא ישב בכלא.

בחקירה הנגדית הוסיף כי היה מדובר ב"פליקים", וכי לאחר הודעתו הראשונה במשטרה, בה מסר את פרטי האירוע נשוא האישום הראשון, שוחח עם אחותו, על כל מיני דברים שהיו קורים ולכן חזר למשטרה וסיפר כי הנאשמת הייתה "מפליקה" לו פה ושם.

5. עו"ד נ. ח., אשר ייצג את המתלונן בשני תיקים בבית משפט לענייני משפחה ובבקשה למעצר עד תום ההליכים, העיד כי במועד האירוע נשוא כתב האישום בת"פ 30436-08-11, הגיע עם המתלונן ליחידת הסיוע בבית משפט לענייני משפחה בראשון לציון. כאשר הגיעו למקום הנאשמת כבר הייתה שם. בעוד הם ממתנים, הנאשמת פסעה הלך ושוב בעצבנות, קיללה ואיימה. לדבריו, בתחילה רק הקניטה הקנטות קטנות, כלפיו וכלפי המתלונן, ואולם בהמשך היא איימה באומרה הן לו והן למתלונן "אני אראה לך מה זה, אתה תשלם על זה ביוקר". כאשר הגיע תורם להיכנס ליחידת הסיוע, פנתה אליהם יהודית אסף מיחידת הסיוע, ובעוד הוא והמתלונן עומדים זה לצד זה ומדברים עם יהודית, הגיעה הנאשמת ודחפה את המתלונן בפראות קדימה. בעקבות זאת אמר ליהודית שהוא מפסיק זאת והם פונים למשטרה על מנת להגיש תלונה. הם הגיעו לתחנת משטרת רחובות על מנת להגיש תלונה, ובעוד הם ממתנים בחדר ההמתנה הגיעה הנאשמת ופעם נוספת החלה לקלל ולאיים באומרה, כ"מנטרה" "אני אראה לך מה זה, אתה תשלם על זה ביוקר, אני אפגע בך" (עמ' 22 לפרוטוקול, שורה 3).

עו"ד ח. הדגיש כי הנאשמת דחפה את המתלונן בפראות וכי המתלונן עף קדימה כתוצאה מהדחיפה. כן מסר כי לאחר התקיפה וכתוצאה ממנה היה המתלונן מרוגש מאד.

עוד מסר עו"ד ח. כי מההיכרות שלו עם המתלונן והנאשמת, הנאשמת יכולה להשפיע על המתלונן להגיע לבית המשפט ולומר דברים שונים ממה שהיה בפועל וכי הוא עשה זאת בעבר במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים (עמ' 23 לפרוטוקול, שורות 26-28).

בחקירה הנגדית השיב עו"ד ח. לסנגורית כי התקיפה כלל לא אירעה בכניסה לחדר, ועל כן לא ייתכן כי הדחיפה נועדה להכניסו לחדר.

6. נ. ש., אחותו של המתלונן, העידה בנוגע לאירוע נשוא האישום הראשון בכתב האישום בת"פ 32462-12-11, כי בעת שנסעו ברכב מתחנת המשטרה, כאשר היא נוהגת ברכב, הגיעה הנאשמת על אופנוע, מקללת, מרימה ידיים ומשתוללת. היא נסעה במקביל לרכב בו הם נסעו בנסיעה איטית וצעקה "תביא לי את המפתחות שלי". כאשר עצרו ברמזור אדום, אמרה נ. למתלונן לתת לנאשמת את המתפתחות. כאשר המתלונן הושיט את ידו כדי לתת לנאשמת את המפתחות, היא תפסה אותו ביד, החלה לשרוט אותו וצעקה. באותה עת ניסתה הנאשמת לפתוח את הדלת ואילו המתלונן סגר אותה. כאשר האור ברמזור הפך לירוק והיא החלה בנסיעה, הנאשמת המשיכה לרדוף אחריהם, כשהיא מסכנת אנשים. לבסוף הצליחה נ. לברוח ממנה.

כאשר הוצגה לה טענת הנאשמת כי המתלונן נשרט כתוצאה מכך שהיא משכה את ידו בעת שהוא הושיט לנאשמת את המפתחות, שללה זאת וטענה כי בעת שהיא נוהגת היא חייבת להיות ממוקדת בנהיגה, במיוחד כאשר צפצפו להם

מאחורה.

כאשר נשאלה אם שכנעה את המתלונן להתלונן נגד הנאשמת השיבה כי כאשר הגיע וביקש את עזרתה וציין בפניה כי הוא נחנק ואינו יכול לנשום היא עזרה לו.

עוד ציינה כי המתלונן חושש מאד מהנאשמת ועל כן ייתכן כי לא מסר את האמת בבית המשפט.

7. השוטר זוהר שלום, אשר גבה את אחת מהודעותיו של המתלונן שהוגשו מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות, העיד כי את הדברים שמסר המתלונן הוא רשם כפי שנמסרו. עוד ציין כי שאל את המתלונן באופן מפורש אם באירוע נשוא כתב האישום בת"פ 30436-08-11 הנאשמת רק הכניסה אותו פנימה או שדחפה אותו, והמתלונן אמר שדחפה אותו.

זוהר שלום הסביר כי לא גבה מיהודית אסף הודעה, משום שהיא מסרה לו כי היא מטפלת בבני הזוג במסגרת יחידת הסיוע וכי ייתכן שימשיכו להיעזר בשירותיה. עוד אמרה לו, כי בשל כך שהיא מגשרת ביניהם, היא אינה מעוניינת לנקוט בצד זה או אחר. בחקירתו הנגדית השיב זוהר לסנגורית כי ההחלטה אם לחקור אותה, על אף דבריה של יהודית, היא של קצין החקירות, ובהמשך של שלוחת התביעות, ואולם מניסיונו, לא אחת, כאשר נציגי גופים מסוג זה מבקשים שלא להיחקר, לא כופים עליהם לעשות כן.

8. החוקר מוטי אהרון העיד כי גבה את הודעותיו של המתלונן ת/1 ות/7 וכי כל מה שאמר המתלונן נרשם בהודעות.

ראיות ההגנה

9. הנאשמת העידה כי כיום המתלונן והיא גרושים וכי יחסיהם "בסדר". לדבריה, הוא הרים עליה יד כבר לפני נישואיהם אולם היא לא התלוננה על כך. כן ציינה כי נ. אמרה לה כבר אז "אם את מתחנת איתו יש לך עסק איתי". בתחילת עדותה תיארה כיצד המתלונן הכה אותה ערב לפני יום כיפור, אירוע שבגינה הגישה תלונה במשטרה והמתלונן הורשע בעבירות אלימות כלפיה. בעקבות זאת, לדבריה, כל בני משפחתו של המתלונן, ובעיקר אחותו, כעסו עליה, ועל כן אחותו החליטה לנקום בה ולהעליל עליה עלילות, שהובילו אותה להליך המתנהל כיום.

באשר לאירוע נשוא כתב האישום בת"פ 30436-08-11, העידה הנאשמת כי כאשר הגיעה במועד האירוע לבית המשפט המתינה למתלונן בחוץ. כאשר הגיע, אמרה לו בוקר טוב וביקשה את מכשיר הטלפון הנייד שלה שהיה ברשותו. לגרסתה, המתלונן הוא זה אשר דחף אותה בשלב זה ונתן לה מכה ביד שגורמת לה לכאבים עד היום. בחקירתה הנגדית הוסיפה כי ככל הנראה המתלונן הכה אותה עם מכשיר הטלפון. לאחר מכן קראה להם יהודית לשבת לדבר בחדר ואמרה לעורך הדין כי הוא איננו רשאי להיכנס לחדר. הם עמדו, כאשר יהודית עמדה מצדה השמאלי של הנאשמת, המתלונן מולה ועורך הדין ביניהם. לדבריה, היא הניחה את ידה על מותנו של המתלונן על מנת שייכנס לחדר, באומרה לו "תיכנס י", או אז עורך הדין אמר "נגעה בך, בוא נתלונן במשטרה" (עמ' 46 לפרוטוקול, שורות 9-16). באמצעותה, הוגשה תעודה רפואית (נ/1).

באשר לאירוע נשוא האישום הראשון בכתב האישום בת"פ 32462-12-11, העידה הנאשמת כי כאשר התעוררה במועד הרלוונטי, ראתה כי המתלונן עזב את הבית עם הרכב והותיר אותה לבד עם הילדה. על כן החליטה להמתין לו בעבודה עם האופנוע. כאשר המתינה לו בעבודה שוחחה איתו בטלפון על כך והוא צחק ממנה. הוא הגיע למקום עם

המשאית, וכאשר ראתה אותו רצה לעברו ואולם אז הוא עשה סיבוב פרסה ברכבו וכמעט דרס אותה. באותו יום בערב, ראתה את רכבו בתחנת המשטרה, משום שאחותו רצתה להתלונן נגדה על כך שהיא התקשרה אליו. היא ביקשה מהם באופן רגוע ומנומס לקבל את המפתחות ואולם אחותו הביטה בה ונסעה מהר יותר ברכב. בשל כך שהיא כעסה, נסעה אחריהם הנאשמת על מנת לקבל את המפתחות והסל-קל להם היא הייתה זקוקה, ואולם לא עשתה דבר מעבר לכך. הנאשמת הדגישה, כי היא אינה יכולה לפתוח את דלת הרכב תוך כדי נסיעה ואף אינה יכולה להתקרב לחלון הרכב.

כאשר נשאלה הנאשמת אם הכתה את המתלונן כפי שיוחס לה **באישום השני של כתב האישום בת"פ 32462-12-11**, כפרה בכך, כשבתחילה טענה כי היא לא יכולה הייתה לעשות זאת משום שהמתלונן לא היה בבית כמחצית השנה, לאחר שהוזהרו לה התאריכים אמרה שלא יכולה הייתה לעשות זאת משום ששניהם היו בעבודה, ולבסוף אמרה שלא עשתה זאת משום שאיננה אדם אלים (עמ' 45, שורה 29 עד עמ' 46, שורה 5).

10. זכריה דיין העיד כי הוא עובד בסמוך למקום עבודתם של הנאשמת והמתלונן. לדבריו, כאשר היה ברחבת המפעל שלו ביום האירוע נשוא האישום הראשון בת"פ 32462-12-11, שמע את הנאשמת משוחחת עם בעלה בטלפון ומבקשת ממנו לחזור הביתה, תוך שהיא מציינת כי תעשה כל שהיא יכולה על מנת לשפר את המצב בבית. הוא שמע את בעלה ברמקול מזלזל בה, צוחק עליה בטלפון ומשיב לה כי הוא גר אצל אחותו ולא ישוב לביתם. לאחר כמחצית השעה הגיע המתלונן במשאית וראה את הנאשמת ברחבה. הנאשמת התקרבה אליו וכאשר הוא הבחין בה, החל בסיבוב פרסה בכדי להימלט וכמעט פגע בנאשמת. לדברי העד, אם לא היה דוחף אותה הצידה הייתה נדרסת על ידי המתלונן.

דין והכרעה

11. לאחר ששמעתי את העדים שהעידו בפניי ועיינתי במוצגים שהוגשו לתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום בת"פ 30436-08-11 ובאישום השני בכתב האישום בת"פ 32462-12-11. עם זאת, הגעתי למסקנה כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמת ביצעה את העבירה המיוחסת לה באישום הראשון בכתב האישום בת"פ 32462-12-11.

גרסת המתלונן - כללי

12. כאמור, המתלונן הוכרז כעד עוין, והודעותיו הוגשו מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות.
13. לאחר ששקלתי את התרשמותי הברורה מעדותו של המתלונן, את נסיבות מתן ההודעות האמרות ואת תוכן, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להעדיף את דבריו של המתלונן באמרותיו במשטרה, אשר בעדותו, ולאחר מאמצי התביעה, למעשה לא חזר בו המתלונן לחלוטין ממרביתן, אלא אך עידן אותן והפחית מהן, בניסיון שלא לפגוע בנאשמת.
14. מעדותו של המתלונן, כמו גם מדבריו הברורים והחד משמעיים לעניין זה בבית המשפט, התרשמתי כי נוכח העובדה שכיום יחסיו עם הנאשמת תקינים וכי הם גרושים, הוא מבקש שלא לפגוע בנאשמת בעת הזו, ולא להמשיך בהליכים אלה, ועל כן הוא איננו מעוניין לשתף פעולה עם התביעה ולספר את כל הידוע לו. המתלונן ניסה להימנע מלמסור את הדברים הידועים לו, ורק לאחר שרוענן זיכרונו מהודעותיו, או לאחר שנשאל שאלות נוקבות, מסר את שידוע לו, אולם אף אז מיד הפחית מחומרת מעשי הנאשמת והמעיס מהם.

וכך הבהיר, בעת שפנה לבית המשפט מיוזמתו, פעם אחר פעם, את רצונו שלא להמשיך בהליכים נגד הנאשמת ולפגוע בה:

"אבל כבוד השופטת אני הלכתי וביטלתי את התלונה במשטרה ואני לא יודע למה עשו משפט. אני לא רוצה יחסים לא טובים, האמת היא שבהתחלה היה אקשן והיו בעיות, אני לא אומר שלא, אבל החלטתי לוותר על כל מה שהיה. יש לנו ילדה משותפת ולא צריך בעיות כאלו" (עמ' 3 לפרוטוקול, שורות 1-3).

וכן:

"ש. אתה יכול לפרט?"

ת. עבר הרבה זמן, אני כבר לא זוכר. אנחנו ביחסים טובים למען הילדה, אני לא רוצה בלגן, היא סך הכל מגדלת את הילד שלי

ש. אתה לא רוצה או שאתה לא זוכר

ת. האמת היא שאני גם לא זוכר וגם לא רוצה" (עמ' 5 לפרוטוקול, שורות 10-14).

ופעם נוספת פנה לבית המשפט ביוזמתו:

"כבוד השופטת, אני ביקשתי לבטל את התלונה. אני קיבלתי על זה אישור. אני רוצה לגמור עם כל העניינים האלה" (עמ' 7 לפרוטוקול, שורות 17-18).

וכן בחקירה נגדית:

"אני רוצה להגיד, שאז היה את כל הבלגן והאקשן שהיה, אבל הדברים נרגעו ומאז אנחנו ביחסים טובים למען הילדה, אני לוקח אותה ומביא לה את הילדה, הדברים הסתדרו. פשוט אני חי אצל אמא והיא גרה עם הילדה בבית" (עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 16-18).

כן העיד המתלונן כי הלך עם הנאשמת לבטל את התלונה (עמ' 27, שורות 9-10)

התובעת נאלצה לרענן את זכרונו של המתלונן פעמים רבות, לאחר שלא מסר את הדברים וטען כי איננו זוכר אותם, ועשתה מאמצים רבים עד שמסר חלק מהדברים שמסר במשטרה (עמ' 3, שורות 20-23; עמ' 5, שורות 25-32; עמ' 6, שורות 10-17 ו-28-32; עמ' 7 שורות 21-25 עד עמ' 8 שורה 13; ועמ' 12, שורות 4-21 ושורה 25 עד עמ' 13 שורה 10).

יחד עם זאת, ועל אף רצונו הברור של המתלונן שלא לפגוע בנאשמת בעת הזו, ולהפסיק את ההליכים נגדה, חזר פעם אחר פעם, לעיתים מבלי משים, ולעיתים בתשובה לשאלה מפורשת, כי מה שמסר במשטרה היה אמת וכי הדברים שמסר אכן אירעו.

כך למשל:

"אבל כבוד השופטת אני הלכתי וביטלתי את התלונה במשטרה ואני לא יודע למה עשו משפט. אני לא רוצה יחסים לא טובים, האמת היא שבהתחלה היה אקשן והיו בעיות, אני לא אומר שלא, אבל החלטתי לוותר על כל מה שהיה. יש לנו ילדה משותפת ולא צריך בעיות כאלו" (עמ' 3 לפרוטוקול, שורות 1-3).

כן אישר המתלונן כי הדברים שנכתבו בהודעתו במשטרה ובצו ההגנה נכונים וכי האירועים התרחשו כפי שנרשם (עמ' 10 לפרוטוקול, שורות 14-17); אישר בחקירה נגדית בספונטאניות כי הוא ואחותו כתבו בצו ההגנה **את אשר היה** (עמ' 17 לפרוטוקול, שורות 31-32); כאשר ציין כי דיבר עם אחותו על האירועים הדגיש כי דיברו על דברים שאירעו, ועל כך מסר תלונה במשטרה (עמ' 16 לפרוטוקול, שורות 21-23); מסר כי הלך עם אחותו למשטרה רק בכדי לומר את אשר אירע (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 4-5); אף כשחזר ואמר לבית המשפט שאין לו עניין בהליכים היום, ועתר לביטול התלונה הודה כי הדברים אכן היו: "אני רוצה להגיד, **שאז היה את כל הבלגן והאקשן שהיה**, אבל הדברים נרגעו ומאז אנחנו ביחסים טובים למען הילדה, אני לוקח אותה ומביא לה את הילדה, הדברים הסתדרו. פשוט אני חי אצל אמא והיא גרה עם הילדה בבית" (עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 16-18).

המתלונן אף השיב בחקירה נגדית כי הוא איננו סבור כי הגזים בדבריו בהודעותיו במשטרה (עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 23-25).

15. למעשה, בסופו של יום, לאחר מאמצים רבים של התובעת, ולאחר שאלות רבות, אמר המתלונן בעדותו את רובם ככולם של המעשים המיוחסים לנאשמת בכתב האישום, כפי שיפורט להלן, כאשר העובדה כי הוא לא רצה לומר דברים אלה, ניסה שלא להפליל את הנאשמת ולסייע לה, וניסה שלא לומר אותם, מובילה למסקנה כי יש ליתן משקל רב לדברים אלה.

16. כן יש ליתן משקל לכך שבנוסף להתרשמותי לעניין השפעתה של הנאשמת על המתלונן, כך גם ציינו עדים נוספים שהעידו במהלך המשפט, הן עו"ד ח. והן אחותו של המתלונן נ., כי המתלונן מושפע מהנאשמת ואין זו פעם ראשונה שהמתלונן איננו אומר אמת בבית המשפט על מנת לסייע לה (עו"ד חג'בי בעמ" 23, שורות 26-31 ונצחיה שרעבי בעמ' 35, שורות 22-28).

17. לא מצאתי לקבל את טענת הסנגורית כי אין ליתן משקל לדברי המתלונן וכי הוא איננו עד מהימן, בין היתר משום שהוא הורשע בעבירות אלימות נגד הנאשמת. המתלונן הודה בדברים אלה כאשר נשאל על כך, הודה כי מדובר בטעות ובדבר שהיה עליו שלא לעשות, ואף ציין כי על מנת להימנע מהתנהגות דומה עזב את הבית. כן הודה המתלונן שהיו לחצים ובלגן (עמ' 13-14 לפרוטוקול) הודה שהתעצבן (עמ' 14 לפרוטוקול, שורות 22-23) ואמר שיצא מהבית כי פחד שיכה אותה שוב וכלשונו "לחזור עוד פעם על שטות" (עמ' 14 לפרוטוקול, שורות 26-27).

התרשמתי כי המתלונן מודה גם בדברים שאינם נוחים לו ושאינם פועלים לטובתו, ובכך יש כדי לחזק את מהימנותו. כך, מעבר לכך שהודה כמפורט לעיל במעשי האלימות נגד הנאשמת וברקע לכך, הודה שדיבר עם אחותו על המקרה עם האופנוע (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 19-20); הודה שמה שאמר לחוקר במשטרה זה מה שאחותו אמרה (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 13-14) על אף שהדגיש באותה עת כי דברים אלה אכן אירעו באומרו: "**אני לא חושב שיש לה איזה אינטרס להתנקם בה, היא לא אמרה דברים שהם שקר, בסך הכל אמרה מה שקרה**" (עמ' 27 לפרוטוקול, שורות 20-21); הודה שאחותו ובני משפחתו כעסו על הנאשמת לאחר שהזמינה משטרה בנוגע לכך שהוא תקף אותה (עמ' 16, שורה 29 עד עמ' 17 שורה 5); אישר שהגיש תלונה רק כי עורך הדין שלו אמר לו לעשות זאת וכי הוא לא ראה בכך צורך (עמ' 20 לפרוטוקול, שורות 23-25).

18. הראיות שהוצגו על ידי התביעה לעניין כתב אישום זה, הן דבריו של המתלונן בהודעותיו במשטרה, דבריו בבית המשפט ועדותו של עו"ד ח..

בהודעתו במשטרה (ת/5) תיאר המתלונן את האירוע המיוחס לנאשמת בכתב אישום זה, סיפר כיצד הנאשמת איימה עליו ועל בא כוחו, כמפורט בכתב האישום, וכיצד דחפה אותו בגבו.

בחקירתו מיום 25.5.2011 (ת/6), כאשר נשאל המתלונן פעם נוספת אם ייתכן כי הנאשמת רק נגעה בו קלות ואמרה לו להיכנס, כטענתה, הוא השיב בשלילה באומרו "לא נכון היא ממש דחפה אותי" (ת/6, שורות 10-11) והוא אף ביקש בסוף ההודעה מהחוקר כי יבדוק במצלמות של בית המשפט ויראה כי לא היה מגע בינו לבין הנאשמת למעט הדחיפה שלה אותו (ת/6, שורות 15-16).

יצוין, כי בהודעותיו במשטרה הפנה המתלונן את המשטרה למספר עדים שראו את האירוע, יהודית אסף ועו"ד ח. (ת/5, שורות 12-13), ולמצלמות האבטחה (ת/6, שורות 15-16), דבר שמלמד על כך שידע כי עדים אלה, כמו גם התיעוד במצלמות, יתמכו בגרסתו. זאת, בניגוד לנאשמת, אשר מסרה בהודעתה במשטרה כי רק עו"ד ח. היה עד לאירוע ואולם הוא בעל אינטרס (ת/3 שורות 29-30). אף בכך יש כדי לחזק את מהימנות גרסתו של המתלונן.

19. בעדותו, המתלונן מסר חלק ניכר מהמתואר בכתב אישום זה, לעיתים לאחר רענון וזיכרון ושאלות רבות, אולם בחלקים אחרים בעדותו המעיט המתלונן מתיאור האירועים, והתאים את גרסתו לגרסת הנאשמת. כך, בתחילה מסר, לאחר רענון וזיכרון, כיבהיותם סמוך ליחידת הסיוע בבית משפט לענייני משפחה, דחפה אותו הנאשמת בגבו, בנוכחות בא כוחו, אשר אמר לו להגיש על כך תלונה במשטרה. יצוין, כי בתיאור זה, לא הפחית מחומרת הדחיפה או סייג אותה, כפי שעשה בהמשך חקירתו, ותיאר כי היא דחפה אותו בידה בגבו (עמ' 11, שורה 23 עד עמ' 12, שורה 21).

עוד מסר המתלונן, גם הפעם לאחר רענון וזיכרון, כי הנאשמת איימה עליו באומרה לו "אתה עוד תשלם על זה" ואיימה על בא כוחו באומרה גם לו "אתה עוד תשלם על זה" (עמ' 13, שורות 2-9).

עם זאת, בחקירה נגדית ציין כי הנאשמת רק איימה על בא כוחו ולא עליו (עמ' 20 לפרוטוקול, שורות 6-10), אמר כי הדחיפה הייתה אך בכדי שייכנס לחדר אליו היו אמורים להיכנס, והדגיש כי לא היה מדובר במכה ובאלימות. כן ציין כי בא כוחו "עשה שכאילו זה אלימות". (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 23-26). עוד אישר לסנגורית כי מדובר היה בדחיפה קלה על מנת שייכנס פנימה לחדר.

בהמשך, ולאחר מספר שאלות בחקירה החוזרת, ולמרות שחזר והדגיש כי מדובר בדחיפה קלה, לאחר שהוצג לו כי בא כוחו מסר שהוא עף קדימה, הוא הודה כי הוא "זז טיפה" כתוצאה מהדחיפה אבל מיד הוסיף "לא ממש" (עמ' 30 לפרוטוקול, שורות 5-6).

כפי שפורט בהרחבה לעיל, מצאתי ליתן משקל לדבריו של המתלונן במשטרה, ולדבריו המפלילים של המתלונן בעדותו, אשר למעשה מתארים את המיוחס לנאשמת בכתב האישום. כאמור, בעדותו הודה המתלונן כי הנאשמת דחפה אותו, הודה כי איימה עליו ועל בא כוחו, ואף הודה כי הדחיפה הייתה בעוצמה כזו אשר אף הזיזה אותו.

20. בנסיבות אלה, אני סבורה כי החיזוק הנדרש איננו רב, אם בכלל נדרש חיזוק, שכן אינני מתבססת על דבריו של המתלונן בהודעתו בלבד. מכל מקום חיזוק כאמור, והרבה למעלה מזה, מצוי בעדותו של עו"ד

ח., אשר עדותו עוררה בי אמון ומצאתי ליתן לה משקל רב.

עדותו של עו"ד ח. הייתה עקבית, מאוזנת וזהירה, ולא התרשמתי כי הוא מעיד מתוך אינטרס כלשהו. הוא הודה בפרטים אשר מסייעים לטענות הנאשמת ואישר טענות רבות של הסנגורית. כך, הוא הודה מספר פעמים כי הוא אמר למתלונן להגיש תלונה במשטרה (עמ' 24 שורה 30 עד עמ' 25, שורה 3).

הוא העיד בזהירות ולא מסר פרטים שלא זכר או לא ידע. כך, כאשר נשאל אם ייצג את המתלונן בנוגע לצו הגנה שהגיש, ציין כי איננו זוכר אם ייצג אותו אולם ציין כי הוא בהחלט זוכר שהמתלונן פנה אליו בעניין זה (עמ' 22 לפרוטוקול, שורות 24-25).

עו"ד ח. עמד בכל השאלות בחקירה נגדית, העיד בעקביות ונתן הסברים לכל שאלה. כך, כאשר נשאל כיצד ציין בפני השוטר כי הנאשמת קיללה אותו גם בצרפתית אם איננו מבין שפה זו, השיב כי הקללות אותן ציטט היו בעברית, ואולם הנאשמת אמרה משפטים גם בצרפתית תוך שהיא מוסיפה "חבל שאתה לא מבין צרפתית". לדבריו, בהתחשב בדבריה אלה, ובכך שהדברים בצרפתית נאמרו לאחר האיומים והקללות בעברית, הסיק כי מדובר גם בקללות בשפה זו (עמ' 25 לפרוטוקול, שורות 14-18). גם כאשר הוצג לו כי המתלונן אומר דברים שונים ממנו, עמד על דעתו ומסר כי הוא מתאר את שהוא אמר וחווה (עמ' 23, שורות 15-28 ועמ' 24, שורות 26-27).

אציין, כי לא מצאתי כי יש בטענתה של הסנגורית, כי עורכי דין לענייני משפחה נוהגים לעודד את לקוחותיהם להגיש תלונה במשטרה, כדי לשנות ממסקנתי. כאמור, עו"ד ח. הודה בכך שיעץ למתלונן להגיש תלונה בעניין זה, ואין בעצה זו כדי להשפיע על הקביעה כי האירוע עליו התלונן המתלונן אכן אירע.

כן אין לקבל את טענת הסנגורית כי דבריה של יהודית אסף לחוקר כי מדובר בדחיפה קלה מחזקים את גרסתה של הנאשמת, שכן דבריה של יהודית אינם קבילים משלא העידה.

21. על כל זאת יש לציין כי עדותה של הנאשמת לא הייתה מהימנה בעיניי, כפי שיפורט בסעיף 30 לעיל ואף בכך יש כדי לחזק את ראיות התביעה.

22. נוכח כל האמור, משמצאתי ליתן אמון בדבריו המפלילים של המתלונן בבית המשפט, בדברי המתלונן בהודעתו, בעדותו של עו"ד ח. ומנגד לא מצאתי להאמין לנאשמת - הגעתי לכלל מסקנה כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום בת"פ 30436-08-11.

האישום השני בכתב האישום בת"פ 32462-12-11

23. **הראיות שהוגשו בעניין אישום זה הן הודעות המתלונן ודבריו בבית המשפט.** בהודעתו במשטרה (ת/7), מסר המתלונן כי הנאשמת תוקפת אותו פיזית בבית, נותנת לו בעיטות בברכיים, סטירות לראש, ומזיזה את השולחן לעבר רגליו מתוך כוונה. כן ציין כי יומיים שלושה עובר למתן ההודעה שנגבתה ביום 3.5.2011, בעטה בו הנאשמת ברגל ימין ולאחר מכן נתנה לו "כאפה" לראש ודחפה את השולחן עם ברכיה לכיוון רגליו. כן אמרה לו באותו מועד שעליו להיזהר ממנה שכן בפעם הבאה לא יהיה אצל אמו אלא בכלא.

בעדותו, לאחר שאלות רבות ורענוני זיכרון מתוך הודעתו, אישר את הדברים הכתובים בהודעה בנוגע לאישום זה, העיד המתלונן כי הנאשמת הייתה מתקיפה אותו בביתו, כאשר היו מדברים על משהו שלא נשא חן בעיניה, הייתה נותנת לו

מכה ברגל וביד, ואיימה עליו כי הוא ישב בכלא (עמ' 5, שורה 32 עד עמ' 6, שורה 17).

בחקירה נגדית הוסיף כי היה מדובר ב"פליקים" וכי לאחר הודעתו הראשונה במשטרה, בה מסר את פרטי האירוע נשוא האישום הראשון, שוחח עם אחותו, על כל מיני דברים שהיו קורים ולכן חזר למשטרה וסיפר כי הנאשמת הייתה "מפליקה" לו פה ושם.

24. אף בעניין אישום זה, כמו בכתב האישום בת"פ 30436-08-11, מצאתי ליתן משקל רב לדבריו של המתלונן במשטרה, כאשר אף בעדותו אישר את הדברים שמסר במשטרה וציין כי הנאשמת הכתה אותו ביד וברגל, הפליקה לו ואיימה עליו כמפורט בכתב האישום. לפיכך, אף בעניין זה ספק אם יש צורך בחיזוק ואולם, מכל מקום, על פי פסיקת בית המשפט העליון, די בחיזוק שהוצג באשר לאישומים הנוספים שיוחסו לנאשמת, ואין צורך בחיזוק נפרד לכל אישום ואף לכל נאשם (ראו בין היתר: ע"פ 750/80 **שמלץ נ' מדינת ישראל**, לו (1) 617; ע"פ 230/84 **חנ'בי נ' מדינת ישראל**, לט(1) 788; ע"פ 4186/93 **בן נעים נ' מדינת ישראל**, (3.4.1994). יצוין, כי קיימת גם פסיקה לפיה על מנת שחיזוק באישום אחד ישמש חיזוק גם באישום נוסף, יש לבחון אם קיימת זיקה פנימית או קרבה עניינית בין העבירות (ראו בין היתר ע"פ 241/87 **כהן נ' מדינת ישראל**, מב (1) 746). במקרה דנן, כאשר מדובר בעדותו של בעל נגד רעייתו, בנוגע למעשי אלימות ואיומים, הרי שמדובר בזיקה פנימית ובקרבה עניינית, ועל כן חיזוק באישום אחד יכול לחזק את העבירות הנוספות המיוחסות לנאשמת באישומים נוספים ואף בכתב אישום אחר אשר נדון ביחד, כמו במקרה דנן.

האישום הראשון בכתב האישום בת"פ 32462-12-11

25. בעניין אישום זה, כאמור, מצאתי כי לא הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשמת ביצעה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום וכי יש לזכותה מחמת הספק מעבירה זו.
26. הראיות שהוגשו בעניין אישום זה הן דברי המתלונן בהודעתו במשטרה, עדותה של אחותו נ., והדברים שנכתבו בבקשה לצו ההגנה.
27. בהודעתו במשטרה (**ת/1**) מסר המתלונן כי כאשר נסע עם אחותו ברכב, נסעה הנאשמת לידם באופן נוע וביקשה ממנו את הסל-קל של הילדה. היא ניסתה בנסיעתה לחסום להם את נתיב הנסיעה, וכאשר הצליחה להתקרב **תוך כדי נסיעה**, הצליחה לפתוח את הדלת ותפסה לו את היד. בשלב זה הראה המתלונן לחוקר שתי שריטות עם כתם דם על ידו (**ת/1**, שורות 24-25).
- בבקשה לצו הגנה שהגיש המתלונן שהוגשה אף היא מטעם התביעה (**ת/2**), צוין באשר לאירוע זה כדלקמן: "**המשיבה שדלקה אחרינו עם האופנוע פתחה לי את דלת הרכב תוך כדי נסיעה ותוך סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. משסגרתי את דלת הרכב, החלה להכות אותי ולתקוף אותי דרך החלון תוך שהיא מאיימת "אם אתה גבר צא מהאוטו" (עמ' 2).**"
- בעדותו מסר המתלונן כי במהלך האירוע הוא קיבל שריטה, והוא איננו יודע אם זה נגרם מאחותו או מהנאשמת.
28. נ. העידה בנוגע לאירוע זה כי כאשר עצרו ברמזור אדום במהלך האירוע, תפסה הנאשמת את ידו של המתלונן, החלה לשרוט אותו וצעקה.

29. במקרה זה מצאתי כי קיים ספק אם הנאשמת ביצעה את העבירה המיוחסת לה באישום זה, מהטעמים הבאים.

בניגוד לאישומים האחרים שבהם, בסופו של דבר, ולאחר מאמצים ושאלות רבות, העיד המתלונן בבית המשפט כי המעשים המיוחסים לנאשמת באישומים אלה אכן אירעו והעיד אודותיהם, על אף שניסה להפחית מעט מחומרתם, אמירות שמצאתי ליתן להן בנסיבות העניין משקל רב - ביחס לאישום זה, על אף השאלות הרבות שנשאל המתלונן על אישום זה, תוך הפנייה לאמרות קודמות שלו, עמד המתלונן על טענתו כי איננו יודע מי שרט אותו. לפיכך, רק בנוגע לאישום זה, ניתן להסתמך רק על אמרתו במשטרה.

בנוסף, התגלו אי התאמות בין גרסתו בעניין זה בהודעתו במשטרה, ובין האמור בבקשה לצו הגנה. כך, בעוד בהודעתו במשטרה ציין המתלונן רק כי הנאשמת תפסה את ידו וגרמה לו לסטירות, בבקשה לצו הגנה תואר האירוע באופן שונה כאשר נרשם כי במהלך הנסיעה החלה הנאשמת להכות אותו דרך החלון, לתקוף אותו ולאיים עליו. עלה אמנם כי אחותו של המתלונן סיעה למתלונן לכתוב את האמור בבקשה (עמ' 17), ואולם המתלונן הוא אשר הגיש את הבקשה וחתום עליה, וממילא יש בכך כדי לעורר סימני שאלה בדבר אופן ההתרחשות המדויק של האירוע.

כן התגלו פערים בין גרסתו בדבר אופן התרחשות האירוע לבין גרסתה של נ. בעוד המתלונן הדגיש בהודעתו ובעדותו כי הנאשמת שרטה אותו **תוך כדי נסיעה** (עמ' 27, שורה 31 עד עמ' 28, שורה 9), דבר שקיים קושי לקבלו, כאשר הוטח בפניה של נ. הקושי בכך, עמדה בביטחון על כך שהאירוע היה בעת שעצרו ברמזור, וזאת על אף שהוצג לה כי גרסתו של המתלונן שונה, ותשובתה לפער הייתה כי למתלונן "אין זיכרון":

"ש. איך יכול להיות ש.י. מגיע לתחנת המשטרה באותו יום, מפנה לת/1 עמוד 2, שורה 24 ומספר לשוטר שהיא מנסה לחסום לו את נתיב הנסיעה וכשהיא הצליחה להתקרב, תוך כדי נסיעה הצליחה לפתוח את הדלת שלי, תפסה לי את היד וכו'. לא מספר שום דבר על רמזור, מספר על קטנוע ותוך כדי נסיעה פותחת את הדלת"

ת. הוא יכול להגיד מה שהוא רוצה. הוא בן אדם שאין לו זיכרון ולא זוכר, גם עכשיו אם תשאלו אותו אחרי יומיים שלושה הוא לא יזכור שום דבר. זה הראש שלו. מה שהיה היה וממשיך הלאה" (עמ' 36, שורות 9-14).

על כל זאת יש להוסיף כי עדותה של נ. הייתה מגמתית והתגלו בה תמיהות וסתירות שהיה בהן כדי להפחית ממהימנותה. את העובדה כי עדותה הייתה מגמתית ניתן היה ללמוד בין היתר מכך שאף בנוגע לאירוע שבגיניו הוגש כתב אישום נגד המתלונן, ואשר אף הוא הודה כי האירוע זה הוא נהג בנאשמת באלימות, ציינה נ. כי המתלונן היה הקורבן והוא היה המוכה (עמ' 33, שורות 9-28). בנוסף, על אף שמעדותו של המתלונן עלה כי היה סכסוך משמעותי בינו לבינה שהוביל לניתוק הקשר ביניהם (עמ' 26, שורות 12-15) היא שללה זאת בתוקף, והעידה כי יחסיה עם אחיה מצוינים, כי לא היה ביניהם כל סכסוך, ויכוח או אירוע לאחרונה וכי הם אחים בדם ובנפש (עמ' 37, שורות 21-26). רק לאחר שהוצגו בפניה דבריו של המתלונן הודתה כי היה סכסוך, אולם אף אז סתרה את טענותיו בעניין הסכסוך ואמרה כי הוא איננו דובר אמת (עמ' 37, שורה 27 עד עמ' 38, שורה 3).

ראיות ההגנה

30. עדותה של הנאשמת לא הייתה מהימנה, התגלו בה סתירות, היא לא נתנה הסברים מספקים לתמיהות שעלו בעדותה, וניכר היה שהיא מנסה להשחיר את אחותו של המתלונן באופן קיצוני, זאת אף יותר מאשר את המתלונן, אשר לפי גרסתה נהג להכות אותה ולפגוע בה. לדבריה, אחותו של המתלונן אחראית לכל בעיותיה וצרותיה (ראו דבריה בעמ' 45, שורות 7-9; עמ' 46, שורות 20-22; עמ' 51, שורות 7-9; עמ' 51,

שורה 25 עד עמ' 52, שורה 2).

טענותיה של הנאשמת כלפי אחותו של המתלונן היו כה תמוהות, עד כי מיד לאחר שהיא תארה כיצד המתלונן היה מכה אותה ואילו אחותו מעודדת אותו בלבד, ציינה כי כלל לא פחדה מהמתלונן אלא רק מאחותו ומבני משפחתו: "ש. בעצם מי. לא פחדת? ת. מי. לא. מאחותו שוב פעם, מהמשפחה שלו. לא מי." (עמ' 52, שורות 3-4).

ושב ציינה כי לא פחדה מהמתלונן (עמ' 49, שורה 1) ובהמשך - ש. לא פחדת ממנו? ת. מה פתאום. אני מפחדת מאחותו ומהמשפחה שלו" (עמ' 49, שורות 8-9).

בנוסף, גרסתה באשר למיוחס לה באישום השני של כתב האישום בת"פ 32462-12-11, כי הכתה את המתלונן בדרכים שונות בביתו, לא הייתה משכנעת והשתנתה פעם אחר פעם. בתחילה ציינה כי לא יכולה הייתה להכות אותו כמיוחס לה, משום שהמתלונן לא היה בבית כמחצית השנה. לאחר שהובהר לה כי לא מדובר במועדים בהם לא היה בבית, שנתה את גרסתה וטענה שלא יכולה הייתה לעשות זאת משום ששניהם היו בעבודה כל היום, ולבסוף, לאחר שהבינה כי אף זו אינה גרסה משכנעת השיבה כי לא עשתה זאת משום שאינה אדם אלים (עמ' 45, שורה 29 עד עמ' 46, שורה 5).

בחקירה נגדית שוב חזרה הנאשמת על תשובותיה הראשונות, באומרה כי לא יכולה הייתה להכות את המתלונן משום שהוא לא היה חצי שנה בבית וכי הם כל היום בעבודה: "הוא שקרן. איך אני יכולה להביא לו מכות? בן אדם חצי שנה לא היה בבית. ביום אנחנו בעבודה ובערב אני גם בעבודה" (עמ' 54, שורות 30-31).

זאת ועוד, בחקירתה במשטרה ובמרבית חקירתה בבית המשפט לא ציינה הנאשמת שבמהלך השיחה ביום האירוע עם האופנוע המתלונן איים עליה, ורק לאחר שנשאלה על ידי התובעת בעניין זה, הוסיפה כי הוא איים עליה כי יכה אותה באותה שיחה (עמ' 58, שורות 3-16). לאחר שהוטח בפניה כי מדובר בגרסה כבושה לחלוטין, שלא סביר שלא מסרה אותה בהודעתה במשטרה, כאשר נחקרה ביום בו אוימה לכאורה, השיבה כי אינה מבינה את השאלות (עמ' 58, שורות 13-16 ועמ' 60, שורות 1-10).

בנוסף, בעוד בהודעתה במשטרה אמרה שבבית משפט לענייני משפחה המתלונן דחף אותה (ת/3 שורות 2-3), במהלך מרבית חקירתה בבית המשפט ציינה כי הכה אותה (עמ' 46, שורה 12), ובסיום חקירתה הנגדית שינתה פעם נוספת את גרסתה וטענה כי הוא הכה אותה ככל הנראה עם מכשיר הטלפון ועל כן חשה בכאבים כה חזקים (עמ' 62, שורות 27-28).

עוד מפחיתה ממהימנותה של הנאשמת העובדה כי מגרסתה עולה כי על אף העובדה שנפגעה וכעסה על התנהגותו של המתלונן, תיארה את חלקה באירועים באופן חיובי, נעים ומנומס מידי, אשר איננו מתאים לנסיבות האירוע. כך, למשל הדגישה כי בבוקר האירוע נשוא האישום הראשון בת"פ 32462-12-11 התקשרה אל המתלונן "ודיברה אליו ביפה" (עמ' 45, שורה 17). כן ציינה כי בתחילת האירוע נשוא כתב האישום בת"פ 30436-08-11 אמרה למתלונן "בוקר טוב י. וביקשתי ממנו אם אפשר את הטלפון שלי שהיה אצלו..." (עמ' 46, שורות 10-11). וכך תיארה כיצד פנתה למתלונן ולאחותו בנועם ובנימוס, לאחר שהגישו נגדה תלונה במשטרה, והמתלונן צחק עליה בטלפון, כאשר לדבריה בשל כעסה הרב אף נהגה בחוסר זהירות ורדפה אחריהם: "ראיתי את אחותו י., אחותו נוהגת, י. יושב בצד ואז אמרתי אם יש אפשרות לקבל **בבקשה** את המפתח של הבית ועוד דברים ששייכים לי..." (עמ' 50, שורות 27-29).

31. כן לא מצאתי כי יש בעדותו של זכריה דיין, עד ההגנה, כדי לשנות את מסקנתי. עד זה לא העיד אודות האירועים נשוא כתב האישום. בנוסף, אף בנוגע לאירוע עליו העיד, התגלו סתירות בין גרסתו לבין גרסתה של הנאשמת, אשר יש בהן אף כדי להפחית ממהימנות גרסתה של הנאשמת, לא כל שכן לחזק אותה. בעוד הנאשמת טענה כי המתלונן קילל אותה ואיים עליה בטלפון ברמקול, זכריה העיד אודות השיחה

ששמע, ולא ציין כי נאמרו דברים מסוג זה על ידי המתלונן, אלא רק כי הוא צחק ואמר לנאשמת שהוא לא ישוב לבית.

טענות נוספות של הנאשמת

32. לטענת הנאשמת המאשימה נהגה באכיפה בררנית שעה שהעמידה לדין את הנאשמת בלבד, ואולם את המתלונן, שהנאשמת טענה שהוא הכה אותה במועד האירוע, ואף נגרמה לה חבלה כתוצאה מכך, ואשר הורשע בעבר בעבירת אלימות נגד הנאשמת, לא העמידה לדין.
33. סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, קובע כי בית המשפט מוסמך לבטל כתב אישום אם מצא כי "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' איתמר בורוביץ'**, פ"ד נט (6) 776 (להלן: "**עניין בורוביץ'**"), נקבע כי רק במקרים חריגים יבוטל כתב האישום בשל הגנה מן הצדק.

לעניין אכיפה בררנית נקבע בעניין בורוביץ' כדלקמן:

"החלטת בית-המשפט לבטל כתב-אישום מטעמי הגנה מן הצדק מותנית בכך שהחלטה להגישו פוגעת באופן חריף בתחושת הצדק וההגינות של בית-המשפט. כאשר הסיבה להפליה נעוצה בהתנהגות מכוונת וזדונית של הרשות, דבר קיומה של פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות הוא לכאורה גלוי וברור, בעוד שדבר קיומה של פגיעה כזאת הוא פחות מובן מאליו מקום שהרשות פעלה בתום-לב. עם זאת איננו רואים מקום לפסול את האפשרות - שמטבעה תהא נדירה ביותר - שההכרעה בשאלת קיומה של אכיפה בררנית פסולה תיגזר מנסיבות מיוחדות אחרות, ולא דווקא מן הקביעה שהחלטת התביעה התבססה על מניע זדוני או על שיקולים פסולים מובהקים. כך מתבקש מאופי הביקורת השיפוטית שמפעיל בית-המשפט לגבי החלטת התביעה להגיש כתב-אישום רק נגד חלק מן המעורבים בביצועה של עבירה. ובדומה לאמת המידה שעל-פיה בית-המשפט מנחה את עצמו לעניין ביקורתן של החלטות מינהליות אחרות, אף בביקורת החלטותיה של התביעה עשוי בית-המשפט לבטל כתב-אישום שהוגש - מטעמי הגנה מן הצדק - אם אכן שוכנע כי בנסיבותיו של המקרה הנתון ההחלטה להאשים את פלוני ושלא להאשים את אלמוני חורגת בבירור ממיתחם הסבירות."

במקרה דנן, לא מצאתי כי התנהגותה של המאשימה חרגה ממתחם הסבירות, ולא מצאתי כי מדובר במקרה החריג אשר בו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות, ומצדיק את ביטולו של כתב האישום.

מהראיות שהיו בפניה של המאשימה, ומהעדים הנוספים שתיארו את שהתרחש באירוע, עלה כי הנאשמת היא זו שתקפה את המתלונן ולא ההיפך. כך מסר עו"ד ח. בהודעתו באופן ברור, וכך אף מסרה להם יהודית אסף, אשר לא הסכימה להעיד, אך תיארה להם כי הנאשמת היא זו שדחפה את המתלונן, ולא ציינה כל מעשה אלימות בו נקט המתלונן כלפי הנאשמת.

בנוסף, העובדה כי במקרה אחר, כאשר הראיות שהיו בפני המאשימה לימדו על כך שהמתלונן הוא שתקף את הנאשמת, הוגש כתב אישום נגדו והוא הורשע בעבירות אלה. אף עובדה זו מלמדת על כך שהמאשימה אינה נוהגת בהפליה ומתוך מניעים זרים, ומעדיפה צד זה או אחר, אלא מגישה כתב אישום בהתאם לראיות הקיימות בפניה.

34. עוד טענה הנאשמת למחדלי חקירה, הכוללים את העובדה שיהודית אסף, שהייתה נוכחת באירוע נשוא כתב האישום בת"פ 30436-08-11 לא נחקרה וכי לא נערך עימות בין הנאשמת לבין המתלונן.

35. על פי הפסיקה, משמעותו ונפקותו של מחדל חקירה הוא כדלקמן:

"השאלה היא ביסודה שאלה של צדק, האם נעשה לנאשם עוול, בנסיבותיו של מקרה פלוני, בכך שהמשטרה חדלה בחקירה בצורה זו או אחרת" (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (לא פורסם) [פורסם בנבו])... השאלה שבפני בתי המשפט היא, "האם מחדלה של המשטרה, במידה והיה מחדל כזה, הוא כה חמור עד שקיים מקום לחשש כי הגנתו של המערער קופחה כיון שנתקשה להתמודד עם חומר הראיות המדבר נגדו, או להוכיח את גירסתו שלו". בנידון דין אפילו נניח לטובת המערער, כי היתה נערכת בדיקת טביעות האצבעות והללו לא היו נמצאות, אין בכך כדי לשנות מהותית את הנסיבות הראייתיות ואת פעולתה של החזקה. על כן אין המדובר במחדל שיש בו לאמיתו כדי לקפח את הגנת המערער, וסבורני כי לא נגרם לו עוול." (ע"פ 1345/08 ארקדי איסטחרוב נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים, 2009)).

36. בענייננו, לעניין חקירתה של יהודית אסף, ייתכן כי היה מקום לחקור אותה כעדה ישירה לאירוע, ואולם, נוכח העובדה כי המשטרה עשתה מאמצים לחקור אותה ונמנעה מלעשות כן בשל כך שיהודית שימשה כמגשרת בין הצדדים והיה בעדותה כדי לפגוע בתפקיד זה (עדותו של זוהר שלום בעמ' 43, שורות 19-5); העובדה שהנאשמת לא בקשה מהמשטרה בחקירתה לחקור אותה וציינה כי העד היחיד לאירוע היה עו"ד ח. (ת/3 שורות 29-30), וזאת בניגוד למתלונן אשר כן ציין בהודעתו במשטרה כי יהודית אסף הייתה עדה לאירוע (ת/5, שורות 12-13); והעובדה שהנאשמת יכולה הייתה לזמן אותה להעיד אם סברה כי יהיה בעדותה כדי לסייע לה - איני סבורה כי בכך שהיא לא נחקרה יש כדי לגרום לעיוות דין לנאשמת או לקפח את הגנתה.

נוכח התשתית הראייתית הקיימת בתיק, גם לא מצאתי בכך שלא נערך עימות כדי לגרום עיוות דין או לקפח את הגנת הנאשמת.

סוף דבר

37. אני מזכה את הנאשמת מעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382+380(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

38. אני מרשיעה את הנאשמת בעבירות הבאות:

א. שתי עבירות של תקיפת בן זוג, לפי סעיף 379+382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ב. שתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום י' אדר ב תשע"ד, 12/03/2014 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמת הורשעה בהכרעת דין מפורטת בשני כתבי אישום בשתי עבירות של תקיפת בן זוג ובשתי עבירות של איומים.

לאחר הרשעת הנאשמת בהכרעת דין מפורטת, הגיעו התביעה והסנגוריה להסדר לעניין העונש ובית המשפט התבקש לאשרו.

הנאשמת, ילידת 1971, וחסרת עבר פלילי.

לחומרה יש לשקול את ריבוי העבירות ואת העובדה שהן בוצעו כלפי בן זוג. כן יש לשקול את העובדה שהנאשמת לא לקחה אחריות על מעשיה ואינה לוקחת אחריות גם כיום.

יחד עם זאת, קיימים שיקולים רבים לקולא. הן העבירות האלימות והן עבירות האיומים הן ברף התחתון של עבירות אלה. לנאשמת אין עבר פלילי, חלף זמן ממועד ביצוע העבירות, עמדת המתלונן שהובעה באופן ברור במהלך ניהול התיק הינה כי כיום היחסים ביניהם תקינים והוא ביקש לא אחת שלא להמשיך בהליכים נגד הנאשמת. אף המתלונן הורשע בעבירות אלימות כנגד הנאשמת בעבר. כן יש לשקול את נסיבותיה האישיות של הנאשמת, את מצבה הבריאותי ואת מכתב ההמלצה החיובי שהוגש מטעם מעסיקה.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי יש לכבד את הסדר.

יחד עם זאת, נוכח ריבוי העבירות והעובדה כי הנאשמת אינה לוקחת אחריות על מעשיה, אני סבורה כי יש מקום להטיל רכיב ענישה קונקרטי על אף שאיננו מכביד.

לאור כל האמור אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים, והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מהיום לא תעבור עבירת אלימות ו/או עבירת איומים.

2. הנאשמת תשלם קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

עמוד 16

הקנס ישולם ב- 4 תשלומים שווים ורצופים. התשלום הראשון יבוצע עד ולא יאוחר מיום 1.4.14 ויתר התשלומים יבוצעו ב- 1 לכל חודש קלנדרי לאחר מכן.

לא ישולם איזה מן התשלומים במועדו, תעמוד מלוא יתרת הקנס לפרעון מיידי.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י' אדר ב תשע"ד, 12/03/2014 במעמד הנוכחים.

שרון קיסר, שופטת

קלדנית: איילת סוסן

הוקלדעלידיאילתסוסן